

Сядзі і глядзі

СЯБРОўСКАЕ ВЫХАВАННЕ

На тэлеканале «НТБ-Беларусь» у вячэрнім эфіры ў суботу пакажуць ваенную кінааповесць «Юрка — сын камандзіра». Фільм рэжысёра Мікалая Лук'янава ўбачыць свет на кінастудыі «Беларусьфільм» у 1984 годзе, але і сёння яго паглядзець варта.

Па сюжэце сямігадовы Юрка з сям'ёй пераязджае на беларускую пагран-заставу і там даведваецца, што ў новым месцы зусім няма яго аднагодкаў. А пасля выпадковае знаёмства з яфрэйтарам Шахназаравым перарастае ў сяброўства. І калі старэйшы таварыш трапляе з цяжкай ранай (атрыманай пры затрыманні злачынца) у шпіталь, то хлопчык не задумваецца прапа-ноўвае сваю кроў...

Аднак гісторыя не толькі гэтых двух герояў звяртае на сябе ўвагу. У карціне таксама добра адлюстравана і сямейная ўзаемаадносінны. Хоць падчас прагляду можа скласціся ўражанне, быццам гэта толькі

фон для галоўнага. Тата на працы, маці дбае пра дом — звычайная справа. Але вось ці ёсць ім час і жаданне выходзіць дзяцей не намінальна — пытанне. І нават калі хтосьці скажа, быццам час быў такі, то ўсё роўна некалькі гэта гучыць пераканаўча. Бо набыццё жыццёвага вопыту побач з роднымі — таксама неад'емная частка выхавання і сталення. І нішто нашымі дзецьмі так не цэніцца і не запамінаецца, як час, праведзены разам.

Алена ДРАПКО.

Фота з адкрытых крыніц.

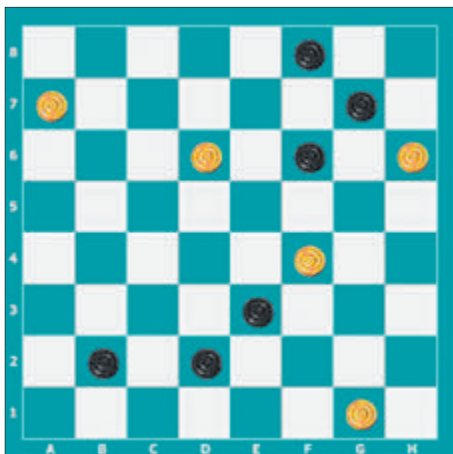
ШАШКІ
(«Звезда»)

Выпуск № 166

Каманда Магілёўскай вобласці перамагла ў рэспубліканскай спартакіядзе па шашках сярод дзяцей і юнацтва па месцы жыхарства, якая праходзіла з 17 да 20 мая ў Пінску. На другім месцы шашысты Гомельскай вобласці. Бронзавыя медалі выйграла каманда Віцебскай вобласці.

Усе сённяшнія пазіцыі складзены вяду-чы аддзела.

№ 67

№ 67

Белыя простыя: g1, f4, d6, h6, a7 (5)

Чорныя простыя: b2, d2, e3, f6, g7, f8 (6)

№ 68

Белыя простыя: c3, e3, c5, дамки a7 (4)

Чорныя простыя: a3, f4, g5, c7, e7, g7 (6)

№ 69

Белыя простыя: b4, c5, дамки a7 (7)

Чорныя простыя: b2, a3, g3, a5, c7, e7 (6)

№ 70

Белыя простыя: d2, c3, e5, d6, h6, c7 (6)

Чорныя простыя: f2, h2, a3, g3, f4, g5 (6)

№ 71

Белыя простыя: 47, 41, 42, 23, 16, 17,

11, 15 (8)

Чорныя простыя: 36, 31, 32, 33, 28,

25, 6, 8, 1 (9)

№ 72

Белыя простыя: 50, 43, 29, 21, 17, 19,

13, 9 (8)

Чорныя простыя: 41, 38, 31, 32, 26,

20, 4 (7)

№ 73

Белыя простыя: 43, 44, 30, 21, 24, 17,

13 (7)

Чорныя простыя: 41, 38, 31, 32, 35,

26, 28, 23 (8)

Ва ўсіх пазіцыях белыя пачынаюць і выйграюць. Прозвішчы чытачоў, якія да-шлюць правільныя адказы, будуць апуб-лікаваны.

Героі на граніцы

У суботу, 28 мая, сваё прафесійнае свята адзначаць пагранічнікі. На сацыякультур-ным канале «Беларусь 3» з гэтай нагоды пакажуць мастацкія фільмы «Застава ў гарах» і «Брэсцкая крэпасць».

Кінастужку «Застава ў гарах» знялі на «Бела-русфільме» ў 1953 годзе, фільм быў у той час у тройцы лідараў кінапракату. На экране тэле-аўдыторыя ўбачыць гісторыю пра пагранічнікаў ад рэжысёра Канстанціна Юдзіна... З Масквы на паўднёвую застава прыежджае старшы лей-тэнант Лунін, якога прызначылі намеснікам на-чальніка. Але з-за хваробы начальства мужчыну даводзіцца прыняць камандаванне на сябе. А ў гэты час амерыканская разведка (яны прыкід-ваюцца вучонымі-геолагамі) спрабуе пранікнуць на тэрыторыю СССР для правядзення дывер-сій. І мясцовая групоўка злачынцаў арганізоў-вае напаўдзённую на савецкую тэрыторыю, каб прыкрыць асноўную аперацыю. Аднак задума дыверсантаў раскрываецца і план застаецца няздзейсненым...

Не прапусціце кінасеанс у суботу на тэлека-нале «Беларусь 3». Яркія прыгоды і сустрэча з любімымі акцёрамі вартыя, каб паглядзець кінастужку.

Алена ДРАПКО.

Уладзімір БЯРЭЗІН:

«Усё можна памяняць,
а вось голас і розум не зменіш»

Яго імя добра ведае больш дарослае пакаленне, а таксама ўсе, хто любяць фестываль «Славянскі базар у Віцеб-ску», дзе народныя артысты Расіі Уладзі-мір Бярэзін з самага пачатку з'яўляецца нязменным вядучым. На нядаўняй сустрэчы са студэнтамі ў Беларускам дзяржаўным эканамічным універсі-тэце дыктар, рэжысёр распавёў пра сваё бачанне і адчуванне развіцця тэле-бачання, пра мудрасць і ўсеабаем-ленне каштоўнасці ўласнай біяграфіі і кожнага сказанага слова...

Пра законы жыцця,
воят і стаўленне да новага

— У маёй маладосці адной з галоўных прафесій на тэлебачанні лічылася «дык-тар». Чалавек, які ад імя цэлай каманды размаўляе з тымі, хто знаходзіцца па іншы бок экрана. З канца 1970-х я тады пачаў працаваць у сістэме савецкага тэлебачан-ня ў маленькім горадзе Арле. Пасля былі дзесяць пльенных гадоў у Свядлоўску. Даўно ўжо няма некаторых месцаў і лю-дзей, якія спрыялі майму прафесійнаму станаўленню, што мяне, чалавека дарос-лага, безумоўна, і засмучае, але і матывуе: не забываць, што называлася падмуркам жыцця і прафесіі...

Хоць вы гэта дакладна ведаеце, бо, ня-глядзячы на сваю маладосць, больш раз-зумныя і прасунутыя. А мы былі людзьмі жорсткай сістэмы. Нам казалі, што вось так і толькі так. Мы гэта прымалі, а потым пачыналі глядзець, што ўсё ж такі знахо-дзіцца за рамкамі. Вы ж жывяце ў свеце, дзе дастаткова аднаго-двух клікаў, і ўсё — не трэба ні ў кога пытацца. Праўда, мы, дарослыя, думаем: а ці добра гэта? Бо там столькі ўсяго, што можа падмануць, дзэзынфармаваць. І пойдзеш, здавалася б, па кароткай дарозе, а пасля ўсвядоміш, што прыйшоў зусім не туды.

Пераехаўшы ў пэўны перыяд свайго жыцця ў Маскву і пачаўшы працаваць на праграме «Время», я трапіў у часы, якія многія з вас не ведаюць. Тады горда гава-рыў з экрана пра тое, што ў краіне пера-магла пачынаць. І з прычыны свайго мала-досці я думаў і верыў, быццам усё важнае, галоўнае і сапраўднае — зусім не тое, што было і фарміравалася за дзесяцігоддзі

існавання вялікай краіны з яе складанай гісторыяй (дзе ёсць чым ганарыцца), а тое, што пачнецца заўтра. І калі зараз вы, ма-ладыя, так думаеце, то думайце, бо вам жыць. Але прашу: ніколі не адмаўляйце таго, што было, не думайце, быццам учар-ашняе — адназначна дрэнна. Бо з часам жыццё ўсё раскладае па-свойму. Проста назірайце і спакойна збірайце інфарма-цыю. Высновы з'яўляцца пазней.

Пра тэлебачанне і супадзенне
з аўдыторыяй...

— Па маім назіраннях, калі ты не ведаеш, што патрэбна аўдыторыя, то лепш перад ёй і не з'яўляцца. А тэлебачанне — шко-ла жыцця, дзе адлюстравана падзеі і выбудоваўца адносінны. Прычым, у адрозненне ад тых жа кіно і тэатра, дзе з гледжачым размаўляюць праз вобразы, гэта самы кароткі шлях пабудовы стасун-каў, каб цябе зразумелі і ты нечаму мог навучыць.

Усё ў наш час можна змяніць: і знеш-насць, і адзенне, а вось голас і розум не зменіш. І ў прафесіі, каб цябе паважалі, ты павінен быць не дурнем. Выходзіць на сцэну варта тады, калі табе там будзе кам-фортна, бо гэта і прысутнай аўдыторыі пе-радаецца. Неабходна жаданне выйсці да гледачоў, але яно не павінна перавышаць вашы фізічныя магчымасці. Трэба адпавя-даць: пачынаючы ад знешняга выгляду і

заканчваючы інфармацыяй, якую будзеце агучваць. Тут арыентавацца можна ці на запыт публікі альбо на ўласныя інтарэсы. Пачуццё гумару і самаіронія таксама часам вырастаюць. Сёння, што датычыцца сцэнічнай прасторы, у любы момант мо-гуць сказаць «хопіць». Таму нават у самога сябе трэба атрымаць права, каб цябе не памножылі на нуль.

Сувязі з Беларуссю,
дзяцінства ў вёсцы і шчасце

— Я ў тым узросце, калі трэба любіць усіх, а калі не атрымліваецца, то спрабаваць разумець. З Беларуссю звязана палова майго жыцця. Адна нітка — «Славянскі базар». Іншая — сяброўства з маладымі беларусамі, якія працуюць у маёй каман-дзе. Ведаю, што такое беларускі менталі-тэт, і яго душэўна-духоўны складнік вельмі мне пасуе. Падабаецца беларускі харак-тар і форма ўзаемаадносін, хоць я і іншых крывей, бо мама — руская, а бацька — ча-чэнец. У беларусах я бачу і адчуваю інтэ-лігентнасць, стрыманасць і годнасць. Так яны ставяцца да ўсяго: і да радасці, і да выпрабаванняў.

У першай палове жыцця я, як і мая ма-ма, увес свой час прысвячаў працы. І таму, калі б не мая жонка, то не зрабіў бы нічога, што сёння магу лічыць дасягненнямі. Ні ў прафесіі, ні ў побытавым плане, ні адносна ўласнай значнасці. Сваю дачку люблю, як і любы нармальны бацька. Але зараз яе яшчэ і глыбока паважаю, бо яна дасягнула пэўных вышынь як мама, жонка і талена-віты ў розных сферах чалавек. У ёй я бачу свой працяг. Сёння я нават баюся думаць, што мог не стаць бацькам, а займацца толькі прафесіяй. Таму што калі ў пэўны момант усё зменіцца, то сям'я застаецца. А ўнукі — гэта ўвогуле проста космас.

Сакрэту доўгага і шчаслівага сямейна-га жыцця ніхто не ведае. Кожны проста спрабуе свае варыянты і прыдумвае ад-казы, якія падыходзяць абамі. Я ўдзячны Богу за сустрэчу менавіта з маёй жонкай, якая разгледзела ўва мне чалавека з перс-пектывай. А што да астатняга, то важна ўменне кожнага ў пары першым разумець, цягнуць і прабацьца.

Алена ДРАПКО.

Фота прэс-службы БДЭУ.